

V úvodu rigorózní práce jsem si stanovila pracovní hypotézu, na základě níž presumuji, že jestliže cílem První směrnice Rady ES byla harmonizace známkového práva členských států ES, pak tedy právní úprava převodu a licence ochranné známky v českém a italském právním řádu by si měla zhruba odpovídat, neboť jak Itálie, tak i Česká republika jsou členskými státy EU a zmiňovaná směrnice jimi musela být implementována do vnitrostátních právních řádů.

Za účelem potvrzení nebo vyvrácení pracovní hypotézy, a metodického dosažení cíle jsem využila formálně-právních metod, které mi posloužily pro interpretaci českých a italských právních předpisů upravujících ochranné známky. Využitím zejména historicko-genetického aspektu metody systémové jsem usilovala o propojení problematiky ochranných známek, zejména institutů převodu a licence ochranné známky, v právu českém, italském, v právu EU a v právu mezinárodním. Stěžejní metodou rigorózní práce byla metoda rozborové-popisná a metoda srovnávací (komparace), a to jednak mezinárodní a jednak historická. Za *comparatum* jsem zvolila českou právní úpravu převodu a licence ochranné známky a za *comparandum* italskou právní úpravu těchto institutů.

S ochrannou známkou jako nehmotným statkem lze nakládat jako s předmětem vlastnického práva. Mimo jiné ji lze převádět a může být předmětem licenční smlouvy. Pokud se jedná o převod ochranné známky, jak v České republice (§15 ZOZ), tak v Itálii (artt. 2573 c.c., 23 c.p.i.) platí tzv. volný převod ochranné známky, kdy ochranná známka může být převedena nezávisle na převodu podniku. V obou zemích je přípustný jak částečný, tak výlučný převod ochranné známky, odvíjející se od skutečnosti, zda je ochranná známka převáděna pro všechny výrobky nebo služby, pro které je zapsána, nebo jen pro některé z nich. Pro právní úpravu v České republice je navíc charakteristické, že převod ochranné známky musí být učiněn písemnou smlouvou, s tím, že převod, resp. přechod ochranné

známky nabývá účinnosti vůči třetím osobám zápisem do rejstříku. Italská právní úprava písemnou formu nevyžaduje.

Pokud se jedná o licenci ochranné známky, je v České republice obecná úprava licenční smlouvy obsažena v §§ 508 – 515 ObZ a úprava zvláštní v § 18 ZOZ. V Itálii je obecná úprava licence obsažena v art. 2573 c.c. a zvláštní v art. 23 c.p.i. Licence může být jak v České republice, tak v Itálii sjednána pro všechny výrobky nebo služby, pro které byla ochranná známka zapsána, nebo pro některé z nich. Může být sjednána jako výlučná nebo nevýlučná, pro celé území státu či jeho část. Licenční smlouva podle českého práva musí být dle § 508/2 ObZ písemná a na základě § 18/3 ZOZ se zapisuje do rejstříku. Tímto zápisem nabývá účinnosti vůči třetím osobám. Vlastník ochranné známky se může v České republice dovolávat svých práv z ochranné známky vůči nabyvateli licence, který porušil ustanovení licenční smlouvy ve smyslu § 18/2 ZOZ, které odpovídá italské úpravě v art. 23/3 c.p.i. Uzavřením licenční smlouvy vznikají dle § 18/4 ZOZ nabyvateli licence vedle práva užívat ochrannou známku i procesní práva k jeho ochraně, která italské právo výslovně neupravuje a právní nauka a judikatura je přiznává pouze výlučnému nabyvateli licence. V Itálii může být ochranná známka předmětem licence nevýlučné za podmínky, že nabyvatel nevýlučné licence je povinen užívat ochrannou známku za účelem odlišení výrobků a služeb shodných s těmi, které byly uvedeny na trh či poskytnuty na území státu pod shodnou ochrannou známkou jejím vlastníkem nebo dalšími nabyvateli licence. Podle art. 23/4 c.p.i. při převodu a licenci ochranné známky nesmí dojít ke klamání v těch znacích výrobků a služeb, které jsou podstatné pro hodnocení ze strany veřejnosti. Licenční smlouva dle italského práva nemusí být písemná.

Domnívám se, že svoji pracovní hypotézu mohu na závěr potvrdit. Přes jisté rozdíly úpravy institutů převodu a licence ochranné známky v České republice a Itálii, na které jsem se také snažila ve své rigorózní práci upozornit, se mi jeví česká a italská právní úprava dostatečně kompatibilní. Jde o projev sblížování zákonů členských států EU, které probíhá právě

promítáním směrnic do vnitrostátních právních řádů. V tomto případě se jednalo o První směrnici Rady č. 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, na kterou později navázalo Nařízení Rady Evropských společenství č. 40/94 z 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství, které přispělo k unifikaci institutů převodu a licence ochranné známky Společenství.

Využitelnost poznatků své rigorózní práce vidím především v metodě jejího zpracování, a to metodě srovnávací (komparace), která je užitečná a potřebná jak pro legislativu národní, tak pro legislativu EU. Komparativní poznání právní úpravy určité problematiky v jiných zemích se může stát inspirací pro legislativní úpravy v zemi vlastní. Ale může jít dále, může se stát rovněž inspirací pro harmonizaci nebo unifikaci vybraných problematik členských států EU prostřednictvím směrnic a nařízení či jejich zpětnou kontrolou. Praktickou využitelnost bych viděla pro experty EU, kteří stále pečlivě zkoumají řadu otázek s cílem zjistit, zda národní předpisy členských států odpovídají První směrnici Rady ES.

Je zřejmé, že nabývání vlastnického práva k průmyslovému vlastnictví je jedním ze způsobů, jak může podnik vstoupit na tuzemský, ale zejména na zahraniční (např. italský) trh, a to způsob nevyžadující kapitálové zdroje v takové míře jako kapitálová účast na tomto trhu založením vlastního podniku či zakoupením podniku cizího.